

EL CARRER

PERIÒDIC CATALÀ D'ESQUERRA

Portantveu del Centre d'Esquerra - Estat Català

Accepta la llibertat si te la donen,
però si l'has de demanar, val més
que no perdís el temps i te la
prenguis.

Redacció i Administració:
Rambla Macià, 40

15 cèntims

Any 3

Vilanova i Geltrú, 15 març 1932

Núm. 18

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

Com a separatistes i com a homes liberals, protestem enèrgicament que per orde governativa hagi estat suspès el míting dels nostres companys d'Estat Català de Barcelona. En canvi, el senyor governador ha autoritzat el míting de l'extrema dreta cavernària. Això també sabien fer-ho els governadors de la monarquia. Catalunya continua amb la mateixa esclavitud d'abans.

EL DIVORCI

Volem posar dues coses en paral·lel: nosaltres creiem que la llei que estableix el divorci al nostre país, té el mateix valor que tindria la llibertat de poder beure a Nordamèrica. Els nordamericans fan ús de la llei del divorci, la qual els empara en les seves llibertats i en els seus drets personals. És innegable que aquesta llei ha tranquil·litzat aquell país i molts d'altres, i que els ha induït a posseir un temperament molt compatible i adaptable en el conuiu dels nostres dies. Hi ha molta gent que creu erròneament que les lleis de la llibertat en tots els seus aspectes, només poden ésser dictades pels pobles que exterioritzen un semblant afable i capriciós, com si l'acceptar una llei fos qüestió d'un caprici; és per això que molta gent creu que Nordamèrica ha acullit tant bé aquesta llei que l'ha ajudat a fer popular.

A casa nostra, de molt de temps que en patim de l'absència del divorci, amb tot i que no és tan fàcil com us sembla donar a entendre aquesta raó. De vegades, ens hem trobat poguer parlar d'això amb algú, que en les qüestions dels deures i dels drets de l'home hi està molt fort, i en canvi no ens admet que li parlem a favor del divorci. Sabeu per què? Doncs l'única raó que us donen és que si hi han fills en el matrimoni, és una torpitud divorciar-se, malgrat causes fonamentals ho exigeixin. Ara, nosaltres diem: Si és una torpesa divorciar-se un matrimoni congenialment incompatible perquè hi ha fills, quant més torpesa i més cruel no és viure junts per educar i ensenyar a llurs fills tot el rencor, la malícia, la venjança, la fúria del pudor mal comprés i tots els més terribles sentiments que vomiten l'expressió dels matrimonis incompresos o que per causes físiques o morals no podran conuiu ja més.

Davant dels seus respectius fills, són molts els matrimonis que aparentment es retracten, però que l'atenció constant i perplexa dels infants fa que es fixin en l'actitud dels seus pares, i aprenent des de la seva inconsciència d'emetre en silenci l'amargor de conuiu en els seus consemblants, quan contrari amb això deuria de vetllar-se per aquests infants, i malgrat l'oposició dels seus pares, pendre'ls i educar-los en un lloc on se'ls hi ensenyés de conuiu amb tota classe de llibertat i on aprenguessin d'estimar l'humanitat amb tota l'expressió dels seus sentiments.

Parlant del divorci en altres conceptes, en benefici del matrimoni, no és necessari l'esforç de ningú, perquè tothom capeixi llurs resultats afalagadors. Tenim com exemple el que des del primer dia de la República a Espanya, que ja se'n parlà, i són molts centenars que esperen impassibles fent-se la bona cara i simulant per un temps estar satisfets de llur estat conjugal, per després rompre amb esclat llur malícia continguda.

Felicitem-nos que ens hagi tocat el torn de poguer fruir d'aquesta llei tant benèvola i humana, i demanem als qui d'aprop es vegin obligats a fer ús dels seus drets, que no continguin per més temps aquests semblants de satisfacció mal dissimulada.

Hem fet en principi aquell paral·lel entre la falta del divorci aquí i la llei dita «seca» als Estats Units, perquè entenem igualment que els grans atemptats, la professió del lladronic i el crim, i la munió de víctimes diàries que sucumbeixen baix el pes d'aquesta llei, no tenen raó d'ésser, per més que hi hagi empreses poderosíssimes que es cuidin de què siguin els mateixos ciutadans qui la demanin. Allí, igual que aquí i que a tot arreu, no hem de deplorar mai la llibertat.

ANTONI RAMON

L'ESTATUT DE CATALUNYA

L'Estatut de Catalunya ja ha passat per la Comissió parlamentària que tenia que arranjar-lo per a donar-li forma constitucional.

Es veu que les lleis de la Constitució de la República Espanyola són d'un esperit tan absolutista (o al menys els que les interpreten), que per a poder inquirir aquell Estatut que la majoria dels catalans aprovàrem, com unes aspiracions mínimes a la nostra llibertat nacional, que l'han tingut de mutil·lar de tal manera que ni tan sols és la sombra d'ell.

Es diu que hi ha alguns vots particulars; ho celebrem, perquè no podíem suposar ni per un moment que els representants de Catalunya en la Comissió puguin estar conformes de les reformes que hi pretenen fer.

Nosaltres, i al dir nosaltres em refereixo als que tenim el convenciment que dia vindrà que Catalunya podrà disposar lliurement de la seva voluntat, esperem dels homes que ens representen allà a Madrid sabran defensar amb tota l'energia

que calgui, l'Estatut que el poble de Catalunya es votà, no perquè aquest Estatut sigui com un *mandà*, sinó perquè tenim que començar a demostrar que la nostra voluntat és irreductible, i que si un dia amb ganes d'amistat procuràrem lligar tots els matisos amb un pacte envers l'estat espanyol, no fou pas perquè defallíem amb els nostres sentiments nacionalistes, sinó creient que aquell absolutisme havia finit amb el règim que el 14 d'abril finí per a no tornar més. Però si aquell esperit centralista continua, nosaltres, fermes amb el nostre ideari d'Estat Català, combatirem a tots aquells que s'ajupin al pes de l'opressor.

Catalunya és nació. Catalunya té d'ésser un estat lliure dintre la Federació Ibèrica. Nosaltres no refusem de tractar amb ningú conveniències de veïnatge, però sempre que poguem pactar amb igualtat de condicions; jamai en un pla d'inferioritat. Per això ens exaspera que quan nosaltres anàvem en un pla d'igualtat en proposar una forma de convivència, tinguem de modificar la nostra voluntat, amotllant-la a les conveniències d'altri.

JORDI ESCLAU

Mun. Balayuz

**Paraules d'en De Valera a l'any 1924 :
"Jo demano als altres pobles sotmesos
d'aprofitar l'experiència recent d'Irlanda
i de recordar que l'única base sobre la
qual una nació, lluitant per la seva lli-
bertat, pot restar unida, és la de la inde-
pendència completa."**

Política actual

NI PINTAT

Ni pintat ha vingut aquest mansoi Estatut de la nació catalana a la gent idíl·lica del país. La solució és admirable per als que no estimen ensurts, i sí, per damunt de tot, la tranquil·litat digestiva; *ells pensen* que així, sense cap sotrac, esdevenim d'opresos per una organització estatal que de fet ens manté fermats a la seva soca per dret estrictament d'usurpació i de conquesta, esdevenim, dic, lliures, com pertany a una associació d'homes que, per creure que governen millor llur patrimoni que el qui de lluny i sense interès directe, intenta fer la viu-viu governativa, sense resoldre res que no siguin figures del seu paner. Per creure això, volem regir Catalunya, entitat que sota el règim social actual i sota tots els règims, constitueix una Nació amb tots drets i bon tros més humana que una Espanya jesuítica, dominadora i abassegadora; volem regir, dic, la *República Catalana* d'una manera directa, o sigui amb completa coneixença, amb perfecte amor de nadius i també volem guarir la ferida ancestral, perduradora en forma d'atac al nostre esperit, a través de tots els Borbons i de tots els borbonismes republicans.

ESPANYA, ON ÉS?

Qualsevol, no ja marxista, qualsevol català amb dos dits de front, comprendrà i creurà que la sobirania espanyola és un mite. Espanya no existeix. Hi ha Catalunya, hi ha l'ardida Bascònia, hi ha Andalusia, hi ha Castella, Aragó i la germana València. Però Espanya, on és? Espanya és Madrid, el nostre enemic és Madrid, la conxorxa de totes les patums retrògades d'arreu de la península. La lepra de les nacions ibèriques és l'Espanya-Madrid.

PALLA AL RUC

Creiem que la sagacitat dels polítics republicans és superior a la de llurs col·legues monàrquics i que, per tant, no ens regatejaran gaire l'aprovació de l'Estatut que per vergonya de Catalunya els ha estat sotmés. Els sabrà greu; tota forma de comprensió ataca llur esperit essencialment castellà dominador. Però sabran comprendre l'interès de llur República, i ens el donaran, per evitar un mal major, com qui dona palla al ruc.

INDEPENDENCIA NACIONAL

Per això, en veure els treballs que contra l'Estatut fan alguns sectors del país veí, pensem amb quina inconsciència treballen en contra d'ells mateixos; amb la privació de l'Estatut seria el camí segur de la nostra *Independència Nacional*. Per l'interès de la concòrdia, s'ens ha dit que és cavernària la lluita entre els homes per diversitat de races, però ningú desmenteix la justícia dels nostres ideals de llibertat pels pobles i pels homes oprimits.

NATANIEL

CASA SERRA

Grans
Novetats
en Articles
d'Home

Progrés, 28 - Vilanova i Geltrú

Sucursal a Sitges :
Cap de la Vila

De l'Ajuntament

Sessió del dia 10 de març

Emportats segurament per l'objecte de reforma de noms de carrers que aquest dia havia de tenir lloc el debat calculat importantíssim, fins a l'extrem de fer-ne parlar a *L'Opinió*, es veié la sessió en un ple que feia dies no havíem pogut presenciar.

Es aprovada l'acta anterior.

Són nomenats fixos, per por de què no ens en facturin cap d'allà dalt, un ajudant de Secretaria i un auxiliar d'arbitris que fins ara eren empleats en caràcter interí.

Comença tot seguit el debat sobre la qüestió abans al·ludida o sigui del canvi de noms de carrers. L'Alcalde demana a Soler i Bertrán si porta l'esmena de què feu referència en la sessió anterior, contestant aquell que no la portava perquè no havia tingut temps d'estudiar-ho, però que ja ho farà. Nolla diu que l'assumpte no es pot esperar perquè ja hi ha treballs fets. Soler i Bertrán diu que no essent a l'orde del dia es pot esperar. Planas, ampliant la llista dels carrers que han de canviar de nom, hi afegeix: Plaça de les Neus, Plaça dels Carros, carrer Membrillo, carrer de l'Aigua, carrer del Teatre i encara algun altre que no tenim ni temps de fixar-nos, per anar la cosa en un excés de velocitat. Després d'haver exposat Planas la seva ampliada reforma, s'obre un llarg diàleg entre aquest i Soler i Bertrán, que defensa els interessos religiosos tan bé com hauria defensat els seus particulars; acaba per dir que s'està ferint la susceptibilitat de tots els veïns de Vilanova, contestant l'Alcalde que creu que no es fereix a ningú en aquest sentit. Soler i Bertrán diu que no és el moment d'esmerçar el temps i les pessetes d'aquesta manera. Planas troba que no es pot ésser massa liberal; és una condició que ja sabem bé que no la posseeix. L'Alcalde, sense ésser, podríem dir, d'oportunitat al cas, i sense relatar en el fons cap argument, diu que ell ja fa molts anys que porta el nom d'un sant, i si no que no se'l pot treure, ja se l'hauria tret. Nolla diu que és molt just que tots els ciutadans recordin el deure que tenen envers tots els homenatjats. (Nosaltres diem: homenatjar als homes que s'ho mereixin, sí; depurar la República laica en tots els seus aspectes, també; però traspalsar les coses per sistema, no). Pla diu que és contrari al canvi de noms

de carrers, però que si això s'ha de fer, que es comenci des del cap d'amunt fins al cap d'avall, i proposa que la Rambla de la Pau, continuació de la Rambla Macià, es digui Rambla Pau Clarís, el que és refusat per Nolla, dient que el nom de Rambla de la Pau ja és prou bonic i prou significatiu, ja que res hi ha que sigui millor que la pau. Nolla diu també que els que porten urgència són el 25 per 100 de carrers que porten el nom de sants, contestant-li Pla que anava mal informat, doncs els carrers a Vilanova són uns 160, i en canvi només n'hi ha 28 que portin nom de sant. Al primer moment ens vàrem quedar parats de què hi hagués a Vilanova tants noms de l'Església Catòlica, però no hi quedàrem menys quan Pla afirmà que n'hi havia 28. Tanmateix, trobem que amb tant de temps d'haver manat, podrien ésser-ho tots. Hi poden haver sants de molta renomada que s'hi poden enfadar; ara, que el millor serà de totes maneres que vagin desapareixent tots, perquè allò de les baralles dels sants podria ésser cosa certa, i així, si no n'hi ha cap, per la sola condició de sant tots seran iguals, i quan els esperits es retrobin, no es tindran enveja. Nolla afegeix que es tingui en compte de no donar cap nom il·lustre a carrers com per exemple el de Rabalet. (Hem de dir nosaltres que els veïns del carrer de Rabalet ens mereixen el mateix respecte que els de la Rambla perquè hi sigui perpetuat un nom il·lustre). Planas diu que s'ha de combatre el clericalisme i repeteix que no es pot ésser massa liberal. Carbonell fa una proposició, dient que el canvi de nom d'un carrer s'exposi primer quinze dies perquè els veïns puguin protestar-ne si els hi sembla. L'Alcalde diu que això no pot ésser perquè sempre serien els catòlics els que es bellugarien i no es podria fer res en aquest sentit. Això dit per l'Alcalde ens sembla que te raó, doncs el Catolicisme compta amb una colla d'elements — la major part dones madures que no es cansen de fer propaganda de la seva secta en totes les hores que tenen lliures—. El mal és que moltes d'elles quan es lleven ja ho han fet tot i els hi queda temps per dedicar-s'hi. Està bé: elles que poden que facin el que vulguin, però de totes maneres, l'Alcalde té raó.

Feta la proposició de Carbonell vingué la declaració del vespre. Planas digué que ell vol ésser dictador i que s'oposarà de què s'accepti la proposició

de Carbonell i vol que prevalgui la proposició del Centre Federal. Pla diu que abans de la dictadura ja hi havia hagut al Consistori una majoria federal i això no s'havia fet; és molt ingenu el senyor Pla; si nosaltres haguéssim hagut de contestar en lloc de Planas, hauríem dit que abans no hi havíem pensat. La proposició de Carbonell és desaprova- da i la del Federal queda vuit dies sobre la taula.

Queda disolta la Junta del Cementiri i la direcció recau sobre la Comissió de Governació.

WEISS UND SCHWARZ

Dret i revés

Una conseqüència lògica que hom dedueix en mirar una medalla o una moneda simplement, és de què ha de tenir dret i revés, davant i darrera, cosa de fàcil confirmació en fer una auto-observació en caure un d'aquests objectes a les nostres mans i quals dibuixos ens siguin desconeguts. A la vida, solen presentar-se molts cassos en què hom pot comparar-los fàcilment a una medalla, una moneda, tot allò en fi, que ens recorda el dret i el revés, el davant i el darrera.

Els homes tenim el greu defecte de no ésser perfectes i un dels defectes que més acusats es marquen dintre d'aquesta imperfecció és la manca de memòria. Això, el no tenir memòria, és

una gran virtut per aquell que no ha tingut mai escrúpol de cap mena, i, en matèria política, més que en cap altre, es allà on es veuen amb més relleu els desvergonyits.

Avui i degut al tomb que Ibèria ha sofert en podem veure a ultrança d'aquests desmemoriats i que únicament tenen la virtut de desvirtuar tot ço que ells han fet, i que no fan pensar més que amb dues coses; o bé són perfectes dintre el desvergonyiment, o bé criden i insulten, per fer creure que tenen raó, i, amb això no s'hi val... s'els ha d'acusar d'estafes de l'ideal.

Ja hem dit que la vida presenta molts cassos en què hom pot comparar una medalla o una moneda amb fets viscuts. Feta aquesta comparació veurem que els més inactius (i més i tot, d'inactius) durant la dictadura, són els que més gallegen avui provant de fer veure qui sap les coses, que avui no retraiem, no volem que diguin que som uns derrotistes, si és que en dir la veritat s'és derrotista.

A nosaltres també ens pot fallar la memòria, però durant la dictadura borbònica vàrem escriure moltes de planes per així recordar millor els fets; aquestes planes per alguns seran d'or, per altres seran de fel. Per cridar avui és necessari no haver callat abans, única manera de gravar amb tota dignitat una medalla ideal amb dret escaient per al revés que ha marcat la història.

PERE ARTIGUES I XAMBÓ

En el nové aniversari de l'assassinat d'en Salvador Seguí, EL CARRER dedica un cordial record al gran obrerista català.

UN DICTAMEN SENSACIONAL

La Generalitat de Catalunya i la República Espanyola

Un grup de catalans desitjosos d'aclarir el fonament legal de la situació de Catalunya, després de proclamada la República, va decidir de sol·licitar un dictamen jurídic sobre els quatre extrems següents :

1.—¿Quina és la personalitat jurídica del Govern de la Generalitat de Catalunya?

2.—Quines són les seves facultats?

3.—Tenint-les en compte, ¿quina és la força d'obligar de les lleis i, en general, disposicions de l'Estat espanyol i dels seus òrgans, en territori català?

4.—¿Quina serà la que hi tindran en endavant?

Per tractar-se d'una qüestió de Dret Públic, el va demanar al senyor Francesc Maspons i Anglasesell, tenint en compte la seva personalitat de jurista eminent, ex-president de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Barcelona, president de la Delegació Catala-

na a Ginebra, membre del Comitè Executiu del Congrés de Nacionalitats Europees, president l'A. I. D. M. (Association Internationale pour l'Etude du Droit des Minorités) i membre d'honor de l'«Academia Nacional de Jurisprudencia y Legislación de Madrid».

El senyor Maspons i Anglasesell, atenant la petició, va emetre, amb data 12 de febrer de 1932, un dictamen, les conclusions del qual són les següents :

Segons els drets de la Generalitat i del Govern espanyol, Catalunya és un Estat.

Els diputats catalans no tenen facultats per a acceptar esmenes a l'Estatut.

La Constitució i les Lleis aprovades per les Constituents espanyoles no tenen vigència a Catalunya sense l'aprovació de les Corts Catalanes.

D'aquest dictamen sensacional seran fetes dues edicions, una de catalana i una altra de francesa, per tal que sigui conegut dintre i fora de Catalunya.

D'aquí a pocs dies sortirà l'edició catalana.

Pel grup editor : *Jaume Compte.*—*Miquel Ferrer.*—*Abelard Tona.*

Al nostre Ajuntament voldríem un President d'Hisenda tant economista i tant cru com en Casanovas; encara que sigui tard, mai ho és quan arriba.

ROCALLA, S. A.

Rambla Estudis, 14, i Canuda, 2 - BARCELONA

Materials per a teulades, celrasos, revestiments, embans, etc.; Canals amb unió especial, tubs per a conducció d'aigües, dipòsits de 60 a 2000 litres amb les tapes corresponents, dipòsits per a waters, voltes per a construcció de sostres, materials de ciment i amiant comprimit, planxes acanalades.

Agència i dipòsit a Vilanova i Geltrú :

Cristòfol Bernadó

Rambla Francesc Macià, 122

Despatx : Rambla Ventosa, 19

"Elogi dels metges i de la medicina"

per JAUME AIGUADER I MIRO

Ha estat posat a la venda al mercat llibreter el primer volum de la «Colec-
ció Miquel Servet». Es l'obra de Jaume
Aiguader i Miró, «Elogi dels metges i
de la Medicina», i publica el sumari se-
güent :

Capítol I. La pietat del metge i la
crueltat dels homes. — Els leprosos. —
Els hospitals. — Els manicomis. — Les
lluïtes amb la Inquisició.

Capítol II. La incertitud de la Me-
dicina.

Capítol III. L'allargament de la vida
humana.

Capítol IV. La lluita contra les epi-
dèmies.

Capítol V. La verola.

Capítol VI. La febre tifoidea.

Capítol VII. El paludisme.

Capítol VIII. La tuberculosi.

Capítol IX. La diftèria.

Capítol X. La infecció puerperal.

Capítol XI. La ràbia.

Capítol XII. La sífilis.

Capítol XIII. Defensa de l'infant.

Capítol XIV. La lluita contra el càn-
cer.

Capítol XV. Les malalties cròni-
ques.

Capítol XVI. El cirurgià i la cirur-
gia.

Capítol XVII. L'obra dels metges.

En el pròxim número ens ocuparem
més exclusivament d'aquesta obra.

dels seus fills que, generosos, l'ofrena-
ran a la mare pàtria.

Tu, jovencell que tens el braç fort
per empunyar una arma, perquè no
prestes el teu braç per a la defensa de la
santa causa? Pensa que aquest esforç
que negues a la pàtria que t'ha vist
nèixer, deuràs prodigar-lo per a defen-
sar unes lleis que no són les teves, deu-
ràs gastar les energies en produir per
un altre poble, i qui sap si el dia de
demà deuràs disparar l'arma contra els
teus mateixos germans!

I tu, donzella, bona i coratjosa don-
zella, perquè no treballes també per la
llibertat del teu poble? Es que conside-
res que el teu esforç no serà útil a
la pàtria? Com t'enganyes!

Pensa que un jorn no llunyà, quan
els nostres homes es llançaran a la lluita,
n'hi haurà de ferits per les bales enemi-
gues esperant unes mans que aturin
la seva sang. I aquestes mans, donzella,
seran les teves. Aplica't, des d'ara, a
contemplar els malalts amb dolor, si,
més amb valor i sense repugnància;
estudia la manera de guarir les ferides,
visita els hospitals perquè el dia de
demà no defalleixis a la vista del dolor
ni d'un emocionant espectacle i tinguis
valor.

Oh jovencell, oh donzella, esperança
d'un demà gloriós per la Catalunya es-
clava! Sabeu qui recompensarà vostre
esforç? Déu, que ha creat els pobles
lliures; la pàtria que amb cor de mare
us rebrà amb els seus braços agraïda i
complascuda.

UNA NOIA SEPARATISTA

(Del «Butlletí de l'Estat Català-Paris-Cata-
lunya»).

Veus femenines

Vindrà un jorn que Catalunya, la
pàtria única dels catalans, deixarà
la vesta de dol que l'envolcalla per a
habillar-se amb ses millors gales, men-
tre el sol de la llibertat dispersarà les
tenebres de l'esclavitud.

Bella aurora la precursora del jorn on
veurem triomfar els drets nostres; bella
aurora del jorn en què trencant les ca-
denes que ens oprimeixen, sentirà com
nostres llavis entonen els càntics dels
pobles lliures.

Mes, tal com esdevé en la natura que
abans de sortir el sol es tenyeix de co-
lors rogencs, la terra catalana abans
d'assolir la llibertat es veurà regada amb
sang i entre aquesta sang n'hi haurà

NOTES

Hem rebut per la nostra Biblioteca
els llibres següents :

La cançó del vell cabrés, Ventura
Gassol.

El Apostolado de la mentira. Anto-
nio R. Zuñiga.

El mercado del amor, Guy de Tera-
mond.

La gesta del Evalué, Enric Blanco.

El patio de los naranjos, G. Her-
nández Mir.

La casa encantada, Livingston Hill.

La ciudad submarina, Jean Bonnery.

El hombre que encontró la verdad,
Leónidas Andreiew.

Stello, A. de Vigny.

El redactor Linge, Knut Hamsun.

Encadenamientos (2 tomos), Henri
Barbuse.

Historia natural del hombre, Otto
Schwartz.

Las almas muertas, Nicolás Gogol.

Problemas trascendentales, Tarrida
del Màrmol.

*Contribución a la genealogia de la
moral* i *El crepúsculo de los dioses*,
F. Nietzsche.

*La intuición de la verdad y otros
ensayos*, Gustavo Pittaluga.

El vicari de Wakefield, Oliveri
Goldsmid.

Germinal, Emilio Zola.

La reacción y la revolución, Pi y
Margall.

Massaryk, Cizern Estern.

La conquista del pan, P. Kropot-
kine.

32 quaderns de la revista *Llegiu-me*.

Història Nacional de Catalunya,
(5 volums), A. Rovira i Virgili.

Qüestions de Gramàtica Catalana,
P. Fabra.

Subscripció voluntària pro placa
Francesc Macià (subscripció tancada) :

Suma anterior 1.362'90 pessetes. —
Ferreteria Teixidó, 2'75 pessetes; Casa
Ricart, 1'25; Camiseria Virgili, 1'70;
Casa Serra, 4'75; Casa Milà, 3'00; Re-
llotgeria Aspect, 3'30; Casa Marcet,
8'00; Sucursal Caba, 1'50; Casa Vadell,
5'50; La Carpeta Moderna, 3'00; Casa
Caba, 7'40; Llorenç Górriz, 2'00;
J. Casanovas, 2'95; J. Mercader (Bar-
beria), 16'00; S. Rovirosa, 4'00; Cafè
Bar Juncosa, 12'50; Barberia Vicents,
7'75; Quiosc Canaletas, 16'65; Farré
Farreras, 6'80; Antoni Rosich, 5'00;
Lluís Carola, 5'00; J. Ballester (advo-

cat), 5'00; Antoni Castells, 5'00;
E. Pascual, 3'00; Director de l'Esco-
la Industrial, 5'00; *Diari de Vilanova*,
5'00; Vidua Ricart, 5'00; Joaquim Mi-
ret, 10; Salvador Riambau, 15'00; Un
vilanoví, 5'00; J. Roca, 2'50; Joan
Llurba, 5'00; Joan Sanromà, 5'00; Joan
Coll, 5'00; Jaume Agudé, 25'00; Doc-
tor Ferrando, 5'00.

Totat 1.589'20 pessetes (seguirà).

Rosalia Bové

Cordonets i brodats a màquina.

Preus veritablement econòmics.

Carrer Col·legi, 36, 2.ª · 1.^a

Pensaments

Encara que visqués mil anys, ma Pà-
tria tan sols fora una.

L'esperit és una cosa abstracta que
sols el domina la voluntat.

L'home sense ideal és com un cavall
sense força.

Catalunya lliure : Heus ací un bell
ideal.

Els moros dominaren Espanya quatre
cents anys, però Espanya és redreça.

El país més pobre és aquell que no
estima lo seu.

Als polonesos els hi arrencaven la
llengua quan parlaven en el seu idioma;
però Polònia, avui, és lliure.

Els xecs patiren molts anys abans
d'aconseguir el seu reconeixement com
a poble lliure.

Els pobles no són ni més ni menys
grans per la seva extensió, sinó per la
noblesa del seu esperit.

Català : pensa que tot el món ens
mira; és l'hora de demostrar la nostra
voluntat.

No és amb la raó de la força com
els ideals es mantenen, sinó per la
força de la raó.

Imp. Econòmica : Vilanova i Geltrú

Anís

Penedès

Anton Gallemlé

Vilafranca del Penedès